

Dudál a szél, leveri a diót a fáról

(1999.augusztus 22.)

Dudál a szél odakint és idebent is a házban,
leveri a diót a fáról, este fél tizenegykor
még az előszobában téblábolok, nyitva az ajtó,
látni nem lehet a sötétben, de hallani
a tompa puffanásokat, a szomszédban
Varga János bácsi, aki megért csaknem száz évet,
úgy mondta, divó meg óma, de almafánk
azelőtt nem volt, viszont mindig is termett
diónk, szilvánk, dobzónk, véreskörténk,
csitkenyénk, a háború után meggyünk,
a kút mellett, a szederfa alatt
szinte bokáig jártunk a szederben,
ahogy ettük, mindenünk kék lett tőle,
édesanyámnak csak a cseresznye,
meg a szőlő hiányzott, emlegette is
az otthoni, keresztényi hegyet,
ahol nekik is volt egy kis szőlőjük,
benne cseresznyefákkal, érdekes,
az almát nemigen hajtottuk, most lett bőven,
mint ahogyan ott a padláson a tavalyi dió is,
amit egy éve még ő szárítgatott
az udvaron, a lépcsőkön,
van minden, csak győzzük elhordani,
meggyszörp, uborka, bab, mák, lekvár,
mit ki tud adni egy ház, mintha sohasem fogyna ki,
és mintha nem is a szélről lengedezne a függöny
a komoraajtó előtt, hanem csak úgy magától,
valaki mindjárt kilépne a konyhából,
gyere be, fiam, késő van már,
ne vakoskodj itt magadban.

Vaníliafagylalt-színű csík látszik

(2000. augusztus 12.)

Rekkenő hőségben délután ötre megérkezett
a zivatar Kőszeg felől, a Kata-likból,
a szobaablakból hallgatom, ahogy sírnak
a villanydrótok, sivítanak a szellőkésekben,
Benő fenyői és diófái a pajta mögött
hajladoznak a viharban, a postaút fürdik
a záporban, a háztetőkről lecsorgó eső
függönyt von a házak és a világ közé,
Gizi néném falát csapkodja, nemsokára eláll,
Vátnál hősínű felhőtorony fénylik,
mintha nézné az esőt, a sárgásszürke
jégfelhőket Bük felé, amikben villámok cikáznak,
a Surányi Marika háza fölött galambraj
száll föl-le a Nagy-kert alja felé,
aztán visszafordul, a sötétszürke
villámos felhőkben csillognak a galambok,
mint lobogó fehér zsebkendők,
Acsádnál lassan kivilágosodik,
vaníliafagylalt-színű csík látszik
a Falu fölött, beletűzve a fenyőfák
a Goston Józsi háza körül,
Bursics Marianna már megy tejért,
behallatszik a fél hetes vonat hangja.

A nézőpont megváltozása

(2001. június 19.)

Alsó-Ausztria jóformán a kert alatt van,
eddig Vasszilvágyról jöttünk ide,
most nem onnan értünk Fischamendbe
és nem haza megyek, még áprilisban
kiszedtem a gazt Kisanna kerítése

és az ágkupac körül, a padlásról
lehordtam három vödör vizet,
már rosszak a cserepek, becsorog az eső,
találtam egy 1957-es Filmvilágot,
Ország-Világot, egy 1963-as
Élet és Tudományt, Film Színház Muzsikát,
Világ Ifjúságát is a lécek közé bedugva,
délután dörgött az ég Szombathely felől,
lehűlt a levegő, kevés eső esett,
virágoztak a meggyfák, csupa fehér szirm
és üde zöld volt az udvar, a felhők lilák,
a levegőnek édes prószaíze,
máskor forró langalóillata volt,
egy nagy szürke kan macska
beosont az előszobába,
Mariska sóskát adott át a szomszédból,
most nem Vasszilvágyról jövünk,
de mintha otthon lennék, mondom is Sanyinak,
amikor legutóbb itt jártunk Klárival,
te Izraelben voltál, sokat emlegettünk
ebben a kis kocka alakú szállodában,
itt laktunk, az ablakból éppen
erre a toronyra láttunk, ahol állunk,
hajdan a halászoké volt, este kivilágították,
mellette egy öreg ház állt kajla kéménnyel,
amire ráesett a reflektorok fénye,
persze mellékesen, hiszen
a torony volt a fontos, nem a kémény,
a régi ház helyén most üvegfalú bank áll,
viszont a nyárfák még ugyanúgy zúgnak
a Fischa partján, mint régen, mégis más lett
ez a Bécs melletti városka,
talán mert a torony alól, kívülről nézem
a szállodai ablakunkat is,
nem belülről, az ablak mögül a tornyot,
tehát valami hiányzik az otthonosságból,
nem Vasszilvágyról jövök,
nem is haza megyek, ahol üres a házunk,
vagyis a nézőpont változott meg.

A telefonszámok túlélnek minket

(2002. december 27.)

Olvad, csöpög az eresz, köd van, a Nyirest se látni,
délután Sanyi sms-t küldött Jeruzsálemből,
napsütésben, rövid ujjú ingben
volt a Kótelnél és Dávid sírjánál,
mi Klárral átmegyünk a szomszédba
Mariskához, a konyhája ablakából
éppen rálátok a házunkra és a fenyőfánkra,
nézem, hogyan füstöl a kéményünk,
jön kis Géza és Erika, pezsgőt bontanak,
közben hozzák a gyerekek a 2003-as
telefonkönyveket, mi is átvesszük a mienket,
ráírták, hogy Tóth József, édesapám
1991 óta már nincs, 1999-ben édesanyám is
utána ment, a könyv és a telefonszám,
355 246 még megvan, ha nem is hívja föl senki
az üres házat, amit ők többé nem lakhatnak
legalábbis a világ végezetéig,
pedig jó lenne, ha lakhatnák.

Csillámló világ

Hold az óceán fölött

A Hold a Csendes-óceán fölött,
a Hold alatt a Csendes-óceán
csillámlik hűvösen,
látom két féltekén.

Csak nézem ezt a fémes ragyogást,
hol leszek majd, ha egyszer nem leszek,
a hűvös tér, idő
csillámlik akkor is.

Vasszilvágyszéle

Jártam mindkét féltekén,
láthattam, amit láttam,
láthatott, akit látott,
megjöttem Új-Zélandból,
voltam Los-Angelesben,
vannak, akik ott élnek,
laktam Disneyland mellett,
múbagoly ült a házon,
kószáltam Hollywoodban
és a Rodeo Drive-on
egyszer Beverly Hillsben,
villant a Sziklás-hegység,
Grönland lapult a jégben,
pulzáló sarki fényben
lassacskán hazaérek,
váci kanyar a ködben,
árokpart a kanyarban,
vadkörtefa a parton,
csipkebokor a csöndben,
piros bogycsok az ágon,
százötvennyolc év után
nem vár udvarunk, házunk
többé Felső-Szilvágyon,
csillámlik, ami maradt,
falun kívüli otthon,
Vasszilvágyszéle ködben.